

ŽIVOT U NOVOJ DRŽAVI

Nekada mi je bilo nezamislivo da ću jednoga dana napustiti svoje rodno mjesto, svoj rodni grad i zemlju u kojoj sam rođena, nisam ni slutila da će mi se život totalno promijeniti.

Rođena sam u Hrvatskoj, u prelijepoj zemlji u kojoj su sva godišnja doba ispunjena toplinom bez obzira na vremenske uvjete. Svojih četrnaest godina života sam provela tamo, doživjela najdivnije djetinjstvo i prošla kroz sve radosti i tuge koje su me snašle.

Ali onda jednoga dana, došao je otac s ozbiljnom viješću da se selimo u Austriju i da mijenjamo sve. Otišli smo u suzama i nikome nikada nisam mogla opisati svoju bol i tugu zbog toga, plakala sam, vrištala u sebi proklinjujući sve oko sebe. Promijenila sam školu, prijatelje, način života, jezik i sve ono čime sam u Hrvatskoj bila zadovoljna.

Sada sam u Austriji dvije godine i dva mjeseca, s dobrim znanjem jezika, s uspješno odrađena dva razreda i osjećam kao da je ono najgore iza mene. Naravno, o mojim osjećajima bi se danima moglo pisati, ali neke stvari čovjek ipak poželi zadržati samo za sebe i u sebi se bori sa svojim osjećajima.

Ovdje sada imam sve što mi je na neki način potrebno, stekla sam puno toga i naučila jako puno, ne samo kako izdržati kada je najteže nego i to kako je život pun prepreka kroz koje moramo proći i kroz koje se moramo izboriti. Izgubila sam jako puno povjerenja u ljude, što mi nije baš drago, jer nisam se ovako mlada htjela suočiti sa surovim svijetom gubeći nadu u pravo prijateljstvo.

Ostalo je par osoba uz koje sam svoja i koje me u potpunosti razumiju, ali te osobe su daleko od mene, nisu tu kada poželim njihov zagrljaj i rame za plakanje. Jedina stvar koju bi si još poželjela tu u Austriji jest ta osoba koja će mi se predati kao i ja njoj bez laganja prevare i razočarenja.

Sada na neki način mogu biti jako zahvalna svojim roditeljima jer su sve ovo učinili za dobrobit moje braće, sestre i mene. Jako su se žrtvovali i na tome sam jako zahvalna te ponosna na njih, iako nikada neću zaboraviti ono što sam tu prošla i ono zbog čega sam noćima potihom plakala ne želeći nikoga povrijediti.

Imam svoje ciljeve i Austrija će mi omogućiti da ih ostvarim, u to sam sigurna i dat ću sve od sebe da roditelje i sebe učinim ponosnima i da dokažem još jednom kako nemoguće postaje moguće.

Ovaj tekst je samo polovica onoga što osjećam i onoga što ja zapravo jesam i na neki način je puno lakše kada svoje misli i maštu prenesete na papir znajući da su na sigurnom i da

nećete biti krivo shvaćeni. Neki kažu da smo svi mi ljudi isti, možda to je tako, ali nitko nema istu priču i isti put života kojim se vodi, svatko ima različite strahove, razmišljanja i radosti i ne može nitko biti isto shvaćen niti shvatiti isto kao netko drugi. Osuđivati nekoga, a da unaprijed ne znamo njegovu priču može biti jako pogrešno. (512 riječi)

Jelena Grgić

Jezik: hrvatski

Vrst teksta: sastavak (naticanje u istočni jeziki 2016., 1. nagrada)

Broj stranic: 2

Ljeto: 2016.

Škola: Trgovačka akademija Željzeno

Učiteljica: mag.a Angelika Kornfeind

Predala za datarnicu: mag.a Angelika Kornfeind